

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 34, 2025

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1780](#) 25-11-2025

Heeft het hof de bewezenverklaring toereikend gemotiveerd?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1769](#) 25-11-2025

Kon het hof oordelen dat verdachte zo nauw en bewust met anderen heeft samengewerkt dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan medeplegen uitvoeren van valse Britse muntstukken van 1 pond, nu de verdachte geen intellectuele en/of materiële bijdrage van voldoende gewicht heeft geleverd aan het uitvoeren van muntstukken?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1771](#) 25-11-2025

Is de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel door middel van het in de strafzaak bewezen verklaarde witwassen toereikend gemotiveerd?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1786](#) 25-11-2025

Kan de regeling niet anders worden gelezen dan dat de tenuitvoerlegging van de voorwaardelijke straf vanwege een nieuw gepleegd strafbaar feit niet mogelijk is zolang veroordeling voor dat nieuwe feit niet onherroepelijk is?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1772](#) 25-11-2025

Bewijsklachten.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1773](#) 25-11-2025

Kon het hof geen beslissing nemen over de in beslag genomen rolkoffer en rugtas, omdat deze voorwerpen niet op de beslaglijst staan vermeld?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1768](#) 25-11-2025

Bewijsklachten.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1766](#) 25-11-2025

Bewijsklachten.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1774](#) 25-11-2025

Verplicht artikel 2 EVRM tot de doorbreking van de strafrechtelijke immuniteit van de gemeente?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1775](#) 25-11-2025

Is de 16-maandentermijn of de 2-jaarstermijn van toepassing, nu de verdachte zich

een deel van de behandeling in eerste aanleg (ruim 13 maanden) in voorlopige hechtenis bevond, terwijl hij tussen de datum van in verzekeringstelling en de uitspraak van de rechtbank ruim 42 maanden van de in totaal 56 maanden in vrijheid heeft doorgebracht?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1778](#) 25-11-2025

Kon het hof oordelen dat uit 'belastingontduiking' verkregen gelden niet individualiseerbaar zijn?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1779](#) 25-11-2025

Kan uit de bewijsvoering volgen dat de verdachte ten tijde van het voorhanden krijgen van de auto wist dat deze was 'omgekat' en daarmee van het misdrijf afkomstig was en dat de verdachte wetenschap had van de in de auto gemonteerde gestolen onderdelen?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1781](#) 25-11-2025

Heeft het hof het door de verdachte ingestelde hoger beroep toereikend gemotiveerd?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1782](#) 25-11-2025

Heeft het hof (enkelvoudige kamer) in het bijzonder redenen opgegeven die hebben geleid tot het opleggen van een onvoorwaardelijke gevangenisstraf?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1785](#) 25-11-2025

Kon het hof, vanwege het grootschalig karakter van de fiscale fraude, bij strafoplegging uitgaan van een benadelingsbedrag van ruim € 400.000?

RECHTSPRAAK

Kon het hof, vanwege het grootschalig karakter van de fiscale fraude, bij strafoplegging uitgaan van een benadelingsbedrag van ruim € 400.000?

Kon het hof, vanwege het grootschalig karakter van de fiscale fraude, bij strafoplegging uitgaan van een benadelingsbedrag van ruim € 400.000?

Beoordeling van het eerste, het derde en het vierde cassatiemiddel

De cassatiemiddelen klagen over de bewezenverklaring van het onder 1, 2, 4 en 5 tenlastegelegde.

De cassatiemiddelen leiden niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

De Hoge Raad heeft de klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Beoordeling van het vijfde cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt onder meer over het oordeel van het hof dat, vanwege het grootschalige karakter van de fiscale fraude, bij de strafoplegging kan worden uitgegaan van een benadelingsbedrag van ruim € 400.000.

Onder omstandigheden staat het de rechter vrij om bij de strafoplegging rekening te houden met een niet tenlastegelegd feit. Dat kan – naast de in het arrest van de Hoge Raad van 26 oktober 2010, ECLI:NL:HR:2010:BM9968 genoemde gevallen – aan de orde zijn in een zaak als

deze, waarin het in het bijzonder gaat om verdenking van grootschalige fiscale fraude. In zo'n zaak kan dat grootschalige karakter van het delict een voor de straftoemeting relevante omstandigheid betreffen, ook al volstaat de tenlastelegging met de beschrijving van een beperkt aantal strafbare feiten. Dat grootschalige karakter moet op grond van het verhandelde op de terechtzitting aannemelijk zijn geworden. (Vgl. HR 19 mei 2020, ECLI:NL:HR:2020:896.)

Het staat de rechter niet vrij om in verband met de grootschaligheid van de betreffende fiscale fraude bij de strafoplegging rekening te houden met feiten die wel aan de verdachte zijn tenlastegelegd maar die niet tot een veroordeling hebben geleid.

Het hof heeft bewezenverklaard dat de verdachte feitelijk leiding heeft gegeven aan, kort gezegd, het door vier vennootschappen opzettelijk onjuist en/of onvolledig doen van aangiften voor de loonheffing. Het hof heeft overwogen dat deze bewezenverklaring alleen betrekking heeft op personen die in het betreffende jaar 'in het geheel niet' op de verzamelloonstaten zijn vermeld. Daarmee zijn buiten de bewezenverklaring gehouden de tenlastegelegde gedragingen die ertoe strekken dat voor bepaalde personen 'te weinig' loonbelasting is afgedragen. Het hof heeft daartoe overwogen dat niet vastgesteld kon worden of ook specifiek in de tenlastegelegde periode met betrekking tot die personen te weinig belasting is geheven. Ook heeft het hof de verdachte vrijgesproken van het tenlastegelegde wat betreft de 'aangifteperiode van 12 september 2016 tot en met 9 oktober 2016 (week 37 t/m 40)'.

In zijn strafmotivering heeft het hof onder meer overwogen dat sprake is van een grootschalige fraude en dat daarom in beginsel kan worden uitgegaan van het door de Belastingdienst berekende strafrechtelijk nadeel dat ten aanzien van de vier in de bewezenverklaring genoemde vennootschappen € 484.746 bedraagt. Het hof heeft verder overwogen dat het, rekening houdend 'met de deelvrijspreek', uitgaat van een benadelingsbedrag van ruim € 400.000.

Het oordeel van het hof dat bij de strafoplegging vanwege het grootschalige karakter van de fiscale fraude kan worden uitgegaan van een benadelingsbedrag van ruim € 400.000, is niet zonder meer begrijpelijk. Vanwege de redenen die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal, moet immers worden aangenomen dat de nadeelberekening van de Belastingdienst mogelijk mede betrekking heeft op onderdelen van de tenlastelegging die door het hof niet zijn bewezenverklaard. Daarnaast heeft het hof niet voldoende inzichtelijk gemaakt waarop het door het hof in aanmerking genomen benadelingsbedrag van ruim € 400.000, rekening houdend 'met de deelvrijspreek', is gebaseerd.

Voor zover het cassatiemiddel hierover klaagt, slaagt het. Dat brengt mee dat bespreking van het restant van het cassatiemiddel niet nodig is.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging;
 - wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan;
 - verwerpt het beroep voor het overige.
-

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-11-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1785

Zaaknummer: 23/03410

Rechters: M.J. Borgers, A.L.J. van Strien en T.B. Trotman

Wetsartikelen: art. 69 lid 2 AWR

RECHTSPRAAK

Heeft het hof het door de verdachte ingestelde hoger beroep toereikend gemotiveerd?

Heeft het hof het door de verdachte ingestelde hoger beroep toereikend gemotiveerd?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel keert zich tegen de niet-ontvankelijkverklaring door het hof van het door de verdachte ingestelde hoger beroep.

Het procesverloop in hoger beroep is weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal.

Het hof heeft het door de verdachte ingestelde hoger beroep niet-ontvankelijk verklaard en heeft daartoe overwogen:

‘Het hof ziet in deze zaak aanleiding toepassing te geven aan het bepaalde in artikel 416, tweede lid, van het Wetboek van Strafvordering, nu de verdachte geen mondelinge bezwaren heeft opgegeven tegen het hierboven genoemde vonnis en het hof ook zelf geen redenen ziet die een inhoudelijke behandeling van de zaak noodzakelijk maken.

Daarbij overweegt het hof nog het volgende. Door of namens de verdachte is niet binnen 14 dagen na het instellen van het hoger beroep een schriftuur houdende grieven ex artikel 410 lid 1 Wetboek van Strafvordering ingediend. In hoger beroep hebben zich meerdere raadslieden namens verdachte gesteld en zich vervolgens weer onttrokken.

Namens verdachte is door de derde raadsman die zich heeft gesteld, mr. [betrokkene 1], op 5 oktober 2022 een email verzonden naar het hof waarin de raadsman het hof bericht dat het hoger beroep zich richt tegen de bewezenverklaring. Ook stonden in deze email onderzoekswensen en een aankondiging dat daar nog een nadere toelichting op zou kunnen volgen. De verdediging was bovendien nog op zoek naar een eigen DNA-deskundige. De raadsman heeft zich vervolgens op 11 januari 2023 onttrokken. De raadsman die zich nadien namens de verdachte heeft gesteld (en vervolgens weer heeft onttrokken) heeft zich niet meer uitgelaten over de bewuste email van mr. [betrokkene 1] van 5 oktober 2022.

Verdachte heeft er zelf ook geen blijk van gegeven, nadat mr. [betrokkene 1] zich als zijn raadsman had onttrokken, de door deze raadsman ingediende grief en onderzoekswensen te willen handhaven. Ter terechtzitting van 4 december 2023 is verdachte niet verschenen om alsnog mondeling op de voet van artikel 416 lid 1 Wetboek van Strafvordering zijn bezwaren op te geven. Het hof zal de verdachte daarom niet-ontvankelijk verklaren in het door hem ingestelde hoger beroep.'

Artikel 416 lid 2 van het Wetboek van Strafvordering luidt:

'Indien de verdachte geen schriftuur houdende grieven heeft ingediend noch mondeling bezwaren tegen het vonnis opgeeft, kan het door de verdachte ingestelde hoger beroep zonder onderzoek van de zaak zelf niet-ontvankelijk worden verklaard.'

De niet-ontvankelijkverklaring van het door de verdachte ingestelde hoger beroep is ontoereikend gemotiveerd. Daarbij is van belang dat het hof de door de advocaat [betrokkene 1] verstuurde e-mail van 5 oktober 2022 heeft aangemerkt als een schriftuur houdende grieven en dat uit de stukken niet volgt dat de verdachte de betreffende bezwaren niet wilde handhaven (vgl. HR 9 juni 2015, ECLI:NL:HR:2015:1495).

Het cassatiemiddel slaagt.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-11-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1781

Zaaknummer: 23/04942

Rechters: V. van den Brink, F. Posthumus en F. Damsteegt

Advocaten: Kuyp, M.M. M.M. Kuyp en J.L. Baar

Wetsartikelen: art. 416 lid 2 Sv

RECHTSPRAAK

Heeft het hof (enkelvoudige kamer) in het bijzonder redenen opgegeven die hebben geleid tot het opleggen van een onvoorwaardelijke gevangenisstraf?

Heeft het hof (enkelvoudige kamer) in het bijzonder redenen opgegeven die hebben geleid tot het opleggen van een onvoorwaardelijke gevangenisstraf?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt onder meer dat het hof in strijd met artikel 359 lid 6 van het Wetboek van Strafvordering in zijn uitspraak niet in het bijzonder de redenen heeft opgegeven die hebben geleid tot het opleggen van een vrijheidsbenemende straf.

De klacht slaagt. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal. Dat brengt mee dat bespreking van het restant van het cassatiemiddel niet nodig is.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, met uitzondering van de aan de verdachte opgelegde schadevergoedingsmaatregel;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan;
- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-11-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1782

Zaaknummer: 24/03752

Rechters: V. van den Brink, F. Posthumus en F. Damsteegt

Advocaten: V.P.J. Tuma

Wetsartikelen: art. 359 lid 6 Sv, art. 138 lid 1 Sr en art. 310 Sr

RECHTSPRAAK

Bewijsklachten.

Bewijsklachten.

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over (de motivering van) de bewezenverklaring.

Het cassatiemiddel faalt. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 3.

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-11-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1766

Zaaknummer: 24/03408

Rechters: M.J. Borgers, C. Caminada en R. Kuiper

Advocaten: F.J.H.M. Berndsen

Wetsartikelen: art. 312 lid 2 sub 1 Sr en art. 312 lid 2 sub 2 Sr

RECHTSPRAAK

Kon het hof oordelen dat uit ‘belastingontduiking’ verkregen gelden niet individualiseerbaar zijn?

Kon het hof oordelen dat uit ‘belastingontduiking’ verkregen gelden niet individualiseerbaar zijn?

Beoordeling van de cassatiemiddelen

De cassatiemiddelen klagen over (de motivering van) het bewezenverklaarde.

De bewezenverklaring en de bewijsoverwegingen van het hof zijn weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal. De bewezenverklaring steunt verder op de bewijsmiddelen die zijn opgenomen in (de aanvulling op) het arrest van het hof.

De cassatiemiddelen leiden niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de opgelegde gevangenisstraf van twaalf maanden, waarvan zes maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf;
- vermindert deze in die zin dat deze elf maanden en drie weken, waarvan zes maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren belooft;

- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-11-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1778

Zaaknummer: 23/02576

Rechters: V. van den Brink, T. Kooijmans en F. Damtsteegt

Advocaten: C.C. Polat

Wetsartikelen: art. 42obis lid 1 sub a Sr, art. 42obis lid 1 sub b Sr, art. 42oter Sr en art. 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Kan uit de bewijsvoering volgen dat de verdachte ten tijde van het voorhanden krijgen van de auto wist dat deze was ‘omgekat’ en daarmee van het misdrijf afkomstig was en dat de verdachte wetenschap had van de in de auto gemonteerde gestolen onderdelen?

Kan uit de bewijsvoering volgen dat de verdachte ten tijde van het voorhanden krijgen van de auto wist dat deze was ‘omgekat’ en daarmee van het misdrijf afkomstig was en dat de verdachte wetenschap had van de in de auto gemonteerde gestolen onderdelen?

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de bewezenverklaring van feit 2 en feit 3 primair.

Het cassatiemiddel faalt. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

De Hoge Raad heeft de klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Beoordeling van het derde cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt dat in de cassatiefase de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn

ingezonden.

Het cassatiemiddel is gegrond. Bovendien doet de Hoge Raad uitspraak nadat meer dan 2 jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Een en ander brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de opgelegde gevangenisstraf van 23 maanden, waarvan 6 maanden voorwaardelijk met een proeftijd van 2 jaren.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf;
- vermindert deze in die zin dat deze 22 maanden en 2 weken, waarvan 6 maanden voorwaardelijk met een proeftijd van 2 jaren belooft;
- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-11-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1779

Zaaknummer: 23/03889

Rechters: V. van den Brink, T. Kooijmans en F. Posthumus

Advocaten: E.E.W.J. Maessen

Wetsartikelen: art. 326 lid 1 Sr, art. 417 Sr, art. 416 lid 1 sub a Sr en art. 6 lid 1 EVRM

RECHTSPRAAK

Bewijsklachten.

Bewijsklachten.

Beoordeling van het eerste, het tweede en het derde cassatiemiddel

De cassatiemiddelen klagen over (de motivering) van het bewezenverklaarde.

De cassatiemiddelen leiden niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

Beoordeling van het vierde cassatiemiddel

De Hoge Raad heeft de klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-11-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1768

Zaaknummer: 24/03917

Rechters: M.J. Borgers, A.L.J. van Strien en M. Kuijer

Advocaten: M.P.K. Ruperti en P.H.P.H.M.C. van Kempen

Wetsartikelen: art. 359 lid 2 Sv

RECHTSPRAAK

Is de 16-maandentermijn of de 2-jaarstermijn van toepassing, nu de verdachte zich een deel van de behandeling in eerste aanleg (ruim 13 maanden) in voorlopige hechtenis bevond, terwijl hij tussen de datum van inverzekeringstelling en de uitspraak van de rechtbank ruim 42 maanden van de in totaal 56 maanden in vrijheid heeft doorgebracht?

Is de 16-maandentermijn of de 2-jaarstermijn van toepassing, nu de verdachte zich een deel van de behandeling in eerste aanleg (ruim 13 maanden) in voorlopige hechtenis bevond, terwijl hij tussen de datum van inverzekeringstelling en de uitspraak van de rechtbank ruim 42 maanden van de in totaal 56 maanden in vrijheid heeft doorgebracht?

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

De Hoge Raad heeft de klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt dat het hof bij zijn oordeel dat sprake is van een overschrijding van de redelijke termijn ten onrechte tot uitgangspunt heeft genomen dat de berechting in eerste aanleg binnen twee jaren had moeten plaatsvinden.

Het oordeel van de feitenrechter over de redelijke termijn kan in cassatie slechts in beperkte mate worden getoetst, in die zin dat de Hoge Raad alleen kan onderzoeken of het oordeel niet

blijk geeft van een onjuiste rechtsopvatting en niet onbegrijpelijk is in het licht van alle omstandigheden van het geval. Bij de berechting van de zaak is zowel in eerste aanleg als in hoger beroep in de regel sprake van een overschrijding van de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) als de behandeling van de zaak op de terechtzitting niet binnen twee jaren na de aanvang van de redelijke termijn respectievelijk het instellen van het rechtsmiddel is afgerond met een einduitspraak. Als de verdachte zich in verband met de zaak in voorlopige hechtenis bevindt, moet die behandeling in de regel met een einduitspraak zijn afgerond binnen zestien maanden na de aanvang van de redelijke termijn respectievelijk het instellen van het rechtsmiddel. (Vgl. HR 17 juni 2008, ECLI:NL:HR:2008:BD2578, rechtsoverwegingen 3.7 en 3.14-3.16.)

In het geval dat de verdachte gedurende een deel van een procesfase – dat wil zeggen: tussen (i) het moment dat de redelijke termijn aanvangt tot de einduitspraak in eerste aanleg, dan wel (ii) het moment dat het rechtsmiddel wordt ingesteld tot de einduitspraak in hoger beroep – van zijn vrijheid is benomen omdat hij zich in verband met de zaak in voorlopige hechtenis bevindt, is het volgende van belang voor de beantwoording van de vraag van welke genoemde behandelduur de feitenrechter moet uitgaan.

Als de verdachte gedurende een procesfase in totaal zestien maanden of langer heeft doorgebracht in voorlopige hechtenis, dan moet de feitenrechter uitgaan van een duur van zestien maanden waarbinnen, na de aanvang van de redelijke termijn respectievelijk het instellen van het rechtsmiddel, de behandeling van de zaak op de terechtzitting in de betreffende instantie (eerste aanleg of hoger beroep) in de regel met een einduitspraak moet zijn afgerond. Niet (daarnaast) bepalend is of de verdachte in voorlopige hechtenis verbleef op de dag dat zestien maanden zijn verstreken na de aanvang van de redelijke termijn respectievelijk het instellen van het rechtsmiddel.

Als de tijd die de verdachte tijdens een procesfase in voorlopige hechtenis heeft doorgebracht minder dan zestien maanden bedraagt, dan neemt de rechter als uitgangspunt dat de behandeling van de zaak op de terechtzitting in de betreffende instantie (eerste aanleg of hoger beroep) in de regel met een einduitspraak moet zijn afgerond binnen twee jaren na de aanvang van de redelijke termijn respectievelijk het instellen van het rechtsmiddel. De rechter kan daarvan echter afwijken – en dan kiezen voor het uitgangspunt van afronding binnen zestien maanden – als de verhouding tussen de tijd die de verdachte in de betreffende procesfase in voorlopige hechtenis heeft doorgebracht, en de tijd waarin dat niet het geval is geweest, daartoe aanleiding geeft. Hiervoor laat zich geen algemene regel geven. Het oordeel van de feitenrechter hierover kan de Hoge Raad daarom alleen op begrijpelijkheid toetsen.

Het hof heeft vastgesteld dat de redelijke termijn in eerste aanleg is overschreden en heeft daarbij geoordeeld dat tot uitgangspunt moet worden genomen dat de behandeling van de zaak in eerste aanleg moest zijn afgerond binnen twee jaren nadat de verdachte in verzekering was gesteld. Dat oordeel is niet onbegrijpelijk, nu uit wat is weergegeven blijkt dat de verdachte tussen zijn in verzekeringstelling en de uitspraak van de rechtbank minder dan zestien maanden in voorlopige hechtenis heeft doorgebracht en ruim 42 maanden van de 56 maanden die vanaf de aanvang van de redelijke termijn tot de einduitspraak in eerste aanleg zijn verstreken, in vrijheid heeft doorgebracht.

Het cassatiemiddel faalt.

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de opgelegde gevangenisstraf van 27 maanden, waarvan 9 maanden voorwaardelijk met een proeftijd van 2 jaren.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf;
- vermindert deze in die zin dat deze 26 maanden en 2 weken, waarvan 9 maanden voorwaardelijk met een proeftijd van 2 jaren belooft;
- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-11-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1775

Zaaknummer: 23/02656

Rechters: M.J. Borger, M. Kuijer, C. Caminada, T. Kooijmans en T.B. Trotman

Advocaten: R.J. Baumgardt en M.J. van Berlo

Wetsartikelen: art. 26 lid 1 WWM

RECHTSPRAAK

Bewijsklachten.

Bewijsklachten.

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

De Hoge Raad heeft de klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de verbeurdverklaring van het inbeslaggenomen geldbedrag van € 12.250.

Voor zover het hof heeft geoordeeld dat er aanwijzingen zijn dat het inbeslaggenomen geldbedrag is verkregen door middel van de bewezenverklaarde deelneming aan een criminele organisatie, is dat oordeel ontoereikend gemotiveerd. Het hof heeft immers geen vaststellingen gedaan waaruit kan volgen dat het geldbedrag door middel van die deelneming aan de organisatie is verkregen, terwijl de enkele omstandigheid dat de verdachte is veroordeeld voor deelneming aan de organisatie niet met zich brengt dat het geldbedrag niet uit andere hoofde aan de verdachte kan toebehoren. Ook de omstandigheid dat het geldbedrag deels bestond uit coupures van € 500, maakt dat niet anders.

Voor zover het hof heeft geoordeeld dat het geldbedrag, gelet op de ongebruikelijke coupures, bestemd kan zijn voor het plegen van '(andere) misdrijven', heeft het hof miskend dat de in artikel 33a lid 1, aanhef en onder e, Sr genoemde grond zich moet voordoen ten aanzien van het bewezenverklaarde feit.

Het cassatiemiddel slaagt.

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De verdachte bevindt zich in voorlopige hechtenis. De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan zestien maanden zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is overschreden. In het licht van de beperkte mate van overschrijding van de redelijke termijn volstaat de Hoge Raad met het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden, en is er geen aanleiding om aan dat oordeel enig ander rechtsgevolg te verbinden.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de verbeurdverklaring van het inbeslaggenomen geldbedrag;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan;
- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-11-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1772

Zaaknummer: 24/02449

Rechters: M.J. Borgers, M. Kuijer en T.B. Trotman

Advocaten: prof. mr. J.S. Nan

Wetsartikelen: art. 11b Opiumwet en art. 33a lid 1 sub e Sr

RECHTSPRAAK

Verplicht artikel 2 EVRM tot de doorbreking van de strafrechtelijke immuniteit van de gemeente?

Verplicht artikel 2 EVRM tot de doorbreking van de strafrechtelijke immuniteit van de gemeente?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel komt op tegen het oordeel van het hof dat het openbaar ministerie niet-ontvankelijk is in de vervolging van de verdachte (hierna: de gemeente). Het voert daartoe aan dat het hof ten onrechte heeft geoordeeld dat de gemeente strafrechtelijke immuniteit toekomt.

Het cassatiemiddel faalt.

Opmerking verdient nog het volgende. Hoewel niet in algemene bewoordingen valt aan te geven welke maatregelen verdragsstaten minimaal moeten nemen om de positieve verplichtingen op grond van artikel 2 EVRM na te leven en bij de huidige stand van de rechtspraak daaruit ook niet volgt dat een publiekrechtelijke rechtspersoon moet kunnen worden vervolgd om aan die verplichtingen te voldoen, kan een wettelijke mogelijkheid van strafrechtelijke vervolging van publiekrechtelijke rechtspersonen en/of de feitelijk leidinggevers daarvan wel bijdragen aan een instrumentarium dat in zijn geheel beschouwd, in het licht van artikel 2 EVRM, als adequaat kan worden aangemerkt. In dat verband is van belang dat een initiatiefwetsvoorstel dat strekte tot – kort gezegd – de opheffing van strafrechtelijke immuniteiten van publiekrechtelijke rechtspersonen en hun leidinggevers, op 10 november 2015 door de Eerste Kamer is verworpen (*Handelingen I* 10 november 2015, nr. 7, item 5). Tegen die achtergrond zal in de eerste plaats door de wetgever onder ogen moeten worden gezien of alsnog behoefte bestaat de mogelijkheden te verruimen om publiekrechtelijke rechtspersonen en/of de personen die feitelijk leiding hebben gegeven aan de betreffende gedraging strafrechtelijk aansprakelijk te kunnen stellen.

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-11-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1774

Zaaknummer: 24/02651

Rechters: M.J. Borgers, A.L.J. van Strien, M. Kuijer, C. Caminada en F. Posthumus

Advocaten: N. Gonzalez Bos

Wetsartikelen: art. 2 EVRM

RECHTSPRAAK

Kon het hof geen beslissing nemen over de in beslag genomen rolkoffer en rugtas, omdat deze voorwerpen niet op de beslaglijst staan vermeld?

Kon het hof geen beslissing nemen over de in beslag genomen rolkoffer en rugtas, omdat deze voorwerpen niet op de beslaglijst staan vermeld?

Beoordeling van het derde cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt dat het hof bij zijn oordeel dat sprake is van een overschrijding van de redelijke termijn ten onrechte tot uitgangspunt heeft genomen dat de berechting in hoger beroep binnen twee jaren had moeten plaatsvinden.

Het hof heeft vastgesteld dat de redelijke termijn in hoger beroep is overschreden en heeft daarbij geoordeeld dat tot uitgangspunt moet worden genomen dat de behandeling van de zaak in hoger beroep moest zijn afgerond binnen twee jaren nadat het rechtsmiddel was ingesteld. Dit oordeel is niet begrijpelijk, nu uit wat is weergegeven blijkt dat de verdachte zich tussen het instellen van het hoger beroep en de uitspraak van het hof gedurende meer dan 22 maanden in voorlopige hechtenis bevond. Het cassatiemiddel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad zal de zaak zelf afdoen. Daarbij neemt de Hoge Raad tot uitgangspunt dat de redelijke termijn van berechting in hoger beroep – uitgaande van een termijn van zestien maanden – is overschreden met 55 maanden en dat het hof zonder termijnoverschrijding een gevangenisstraf van zes jaren zou hebben opgelegd. Dit moet leiden tot verdere vermindering van de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van vijf jaren en zes maanden.

Beoordeling van het vierde cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat het geen beslissing neemt over een rolkoffer en een rugtas, omdat deze voorwerpen niet op de beslaglijst staan vermeld.

Gelet op wat is weergegeven zijn er aanwijzingen dat de rolkoffer en de rugtas in beslag zijn

genomen. Het hof had daarom een beslissing moeten nemen over die rolkoffer en die rugtas. Dat die rolkoffer en rugtas niet op de beslaglijst staan vermeld, doet daaraan niet af (vgl. HR 25 mei 2021, ECLI:NL:HR:2021:777).

Het cassatiemiddel slaagt.

Beoordeling van het vijfde cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt dat met betrekking tot de opgelegde schadevergoedingsmaatregel de duur van de gijzeling is bepaald op 365 dagen.

Het hof heeft de verdachte de verplichting opgelegd, kort gezegd, om aan de Staat ten behoeve van het in het arrest genoemde slachtoffer het in het arrest vermelde bedrag te betalen, bij gebreke van betaling en verhaal te vervangen door 365 dagen gijzeling.

Op grond van artikel 36f lid 5 van het Wetboek van Strafrecht bepaalt de rechter bij de oplegging van de maatregel de duur volgens welke met toepassing van artikel 6:4:20 van het Wetboek van Strafvordering (hierna: Sv) gijzeling kan worden toegepast. De duur van de gijzeling belooft ten hoogste één jaar, waarbij in deze zaak geldt dat onder één jaar 360 dagen moet worden verstaan (vgl. HR 1 juni 2021, ECLI:NL:HR:2021:812).

Het cassatiemiddel slaagt. De Hoge Raad zal de uitspraak van het hof vernietigen en zelf de duur van de gijzeling verminderen in die zin dat is voldaan aan het wettelijk bepaalde maximum van één jaar.

Beoordeling van de overige cassatiemiddelen

De Hoge Raad heeft de klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Ook dit moet leiden tot vermindering van de opgelegde gevangenisstraf.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf en de duur van de gijzeling die is verbonden aan de schadevergoedingsmaatregel ten behoeve van het in het arrest genoemde slachtoffer, en voor zover het hof heeft verzuimd te beslissen over het beslag op een rolkoffer en een rugtas;
- vermindert de opgelegde gevangenisstraf in die zin dat deze vijf jaren en drie maanden beloopt;
- bepaalt dat voor zover het hof ten aanzien van de schadevergoedingsmaatregel ten behoeve van dit in het arrest genoemde slachtoffer met toepassing van artikel 6:4:20 Sv de gijzeling op 365 dagen heeft bepaald, moet worden uitgegaan van een gijzeling voor de duur van 360 dagen;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak wat betreft de beslissing over de rolkoffer Louis Vuitton (met beslagcode C.04.02.001) en de rugtas Louis Vuitton (met beslagcode C.01.03.020) opnieuw wordt berecht en afgedaan;
- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-11-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1773

Zaaknummer: 23/03516

Advocaten: R.J. Baumgardt, M.J. van Berlo en P. America

Wetsartikelen: art. 326 lid 1 Sr, art. 225 lid 1 Sr, art. 225 lid 2 Sr, art. 420ter Sr, art. 420bis lid 1 sub b Sr en art. 36f Sr

RECHTSPRAAK

Is de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel door middel van het in de strafzaak bewezen verklaarde witwassen toereikend gemotiveerd?

Is de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel door middel van het in de strafzaak bewezen verklaarde witwassen toereikend gemotiveerd?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt dat de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel door middel van of uit de baten van het in de strafzaak bewezenverklaarde (gewoonte)witwassen, ontoereikend is gemotiveerd.

Het cassatiemiddel slaagt. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-11-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1771

Zaaknummer: 24/02394

Rechters: M.J. Borgers, M. Kuijer en T.B. Trotman

Advocaten: N. van Schaik en H. Brentjes

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kon het hof oordelen dat verdachte zo nauw en bewust met anderen heeft samengewerkt dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan medeplegen uitvoeren van valse Britse muntstukken van 1 pond, nu de verdachte geen intellectuele en/of materiële bijdrage van voldoende gewicht heeft geleverd aan het uitvoeren van muntstukken?

Kon het hof oordelen dat verdachte zo nauw en bewust met anderen heeft samengewerkt dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan medeplegen uitvoeren van valse Britse muntstukken van 1 pond, nu de verdachte geen intellectuele en/of materiële bijdrage van voldoende gewicht heeft geleverd aan het uitvoeren van muntstukken?

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de bewezenverklaring van het medeplegen door de verdachte van het 'uitvoeren' van valse Britse muntstukken van één pond.

Onder 'uitvoeren' als bedoeld in artikel 209 Sr valt het buiten het grondgebied van Nederland brengen van de in die bepaling bedoelde muntspeciën en munt- en bankbiljetten. Dat kan, gelet op de onder 2.3.3 weergegeven wetsgeschiedenis, zich ook voordoen bij gedragingen die zijn gericht op 'bewegingen landuitwaarts'. Voor zover het cassatiemiddel ervan uitgaat dat van 'uitvoeren' als bedoeld in artikel 209 Sr pas sprake kan zijn als de muntspeciën of munt- of bankbiljetten het grondgebied van Nederland al hebben verlaten, berust het op een te beperkte en dus onjuiste rechtsopvatting. Het cassatiemiddel is in zoverre tevergeefs voorgesteld.

Beoordeling van de cassatiemiddelen voor het overige

De Hoge Raad heeft ook de overige klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat ook deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die

uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de opgelegde gevangenisstraf van 24 maanden, waarvan 9 maanden voorwaardelijk met een proeftijd van 2 jaren.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf;
- vermindert deze in die zin dat deze 23 maanden en 2 weken, waarvan 9 maanden voorwaardelijk met een proeftijd van 2 jaren belooft;
- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-11-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1769

Zaaknummer: 23/02686

Rechters: M.J. Borgers, C. Caminada en T.B. Trotman

Advocaten: E.E.W.J. Maessen

Wetsartikelen: art. 209 Sr

RECHTSPRAAK

Kan de regeling niet anders worden gelezen dan dat de tenuitvoerlegging van de voorwaardelijke straf vanwege een nieuw gepleegd strafbaar feit niet mogelijk is zolang veroordeling voor dat nieuwe feit niet onherroepelijk is?

Kan de regeling niet anders worden gelezen dan dat de tenuitvoerlegging van de voorwaardelijke straf vanwege een nieuw gepleegd strafbaar feit niet mogelijk is zolang veroordeling voor dat nieuwe feit niet onherroepelijk is?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het gerecht dat de regeling van artikel 17a tot en met 17k Sr BES niet anders kan worden gelezen dan in die zin dat tenuitvoerlegging van een voorwaardelijke straf vanwege een nieuw gepleegd strafbaar feit niet mogelijk is zolang de veroordeling voor dat nieuwe feit niet onherroepelijk is. De vordering van de procureur-generaal wijst daartoe op het arrest van de Hoge Raad van 21 januari 1975, ECLI:NL:HR:1975:AB5457.

Artikel 17a Sr BES is overgenomen uit artikel 17a van het Wetboek van Strafrecht van de Nederlandse Antillen (oud), welke bepaling op haar beurt in belangrijke mate is ontleend aan artikel 14a lid 1 (oud) van het Wetboek van Strafrecht Nederland (hierna: Sr) zoals dat gold vanaf 1951 tot en met 1986. Artikel 14a (oud) Sr voorzag in de mogelijkheid van een bevel tot tenuitvoerlegging van een voorwaardelijk opgelegde gevangenisstraf van ten hoogste een jaar. Artikel 17a Sr BES voorziet in de mogelijkheid van een bevel tot tenuitvoerlegging van een voorwaardelijk opgelegde gevangenisstraf van ten hoogste zes jaren.

Uit de in HR 21 januari 1975, ECLI:NL:HR:1975:AB5457 genoemde totstandkomingsgeschiedenis van de Wet van 15 juni 1951, *Stb.* 214 (Wet houdende nadere voorzieningen betreffende de voorwaardelijke veroordeling en de voorwaardelijke invrijheidstelling) komt het volgende naar voren over de reden waarom in artikel 14a lid 1 (oud) Sr de onder 4.2.1 onder ii) bedoelde grond van een ‘misdraging op andere wijze’ was

opgenomen. Het werd bezwaarlijk gevonden dat op grond van artikel 14f (oud) Sr in geval van een nieuw strafbaar feit pas een last tot tenuitvoerlegging kon worden gegeven als de betrokkene onherroepelijk was veroordeeld voor dat feit. Met de opname van de nieuwe grond van 'de misdraging' wilde de wetgever bewerkstelligen dat niet langer gewacht hoefde te worden op een onherroepelijke veroordeling voor het nieuwe feit. Op grond van deze totstandkomingsgeschiedenis heeft de Hoge Raad in zijn arrest van 21 januari 1975, ECLI:NL:HR:1975:AB5457 tot uitdrukking gebracht dat artikel 14a (oud) Sr zich niet dwingend verzet tegen een lezing in overeenstemming met de bedoeling van de wetgever die erop neerkwam 'dat onder 'zich op andere wijze misdragen' mede kan worden begrepen het geval dat de veroordeelde zich aan een strafbaar feit heeft schuldig gemaakt'.

Bij wet van 26 november 1986, *Stb.* 1986, 593 (Wet houdende herziening van de regeling betreffende de voorwaardelijke veroordeling en de voorwaardelijke invrijheidstelling) is de zinsnede over een 'misdraging op andere wijze' uit artikel 14a (oud) Sr geschrapt. Daarmee is de mogelijkheid vervallen om over te gaan tot tenuitvoerlegging van de voorwaardelijk opgelegde straf op de grond dat de betrokkene een nieuw strafbaar feit heeft begaan, voordat de veroordeling voor dat nieuwe feit onherroepelijk is geworden.

Nadien is in het Nederlandse sanctiestelsel nog wel voorzien in de mogelijkheid van dadelijke uitvoerbaarheid van voorwaarden die op grond van artikel 14c Sr aan de voorwaardelijke straf worden verbonden. Waar het gaat om de algemene voorwaarde dat de veroordeelde zich voor het einde van de proeftijd niet schuldig maakt aan een strafbaar feit, heeft de Hoge Raad in zijn arrest van 19 december 2017, ECLI:NL:HR:2017:3186 echter overwogen dat – gelet op de verstreckende gevolgen die de tenuitvoerlegging van een eerder voorwaardelijk opgelegde straf kan hebben in gevallen waarin de uitspraak waarbij die straf is opgelegd nog niet onherroepelijk is, en de complicaties die zich in dat verband kunnen voordoen – het in de rede ligt dat met bijzondere terughoudendheid gebruik wordt gemaakt van de bevoegdheid een vordering te doen dan wel, als zo'n vordering wordt gedaan, een last tot tenuitvoerlegging te geven wanneer het gaat om overtreding van de algemene voorwaarde dat de veroordeelde zich niet voor het einde van de proeftijd aan een strafbaar feit schuldig maakt.

Het gerecht heeft met zijn weergegeven overwegingen de bedoelde totstandkomingsgeschiedenis onder ogen gezien. Het gerecht heeft echter geoordeeld dat – als de weergegeven bepalingen uit het Wetboek van Strafrecht BES zo zouden worden uitgelegd dat het gerecht een verdachte kan veroordelen voor een nieuw strafbaar feit en daarbij een last kan geven tot tenuitvoerlegging van een eerder voorwaardelijk opgelegde straf – de verdachte weliswaar hoger beroep kan instellen tegen de veroordeling voor het nieuwe feit maar niet tegen de beslissing tot tenuitvoerlegging. Als de verdachte in hoger beroep zou worden vrijgesproken van het nieuwe feit, blijft de beslissing tot tenuitvoerlegging in stand

omdat daartegen geen rechtsmiddel openstaat. Die uitkomst is volgens het gerecht 'onrechtvaardig en ongewenst'. Daarbij heeft het gerecht in zijn overwegingen betrokken dat volgens het recht van de overige delen van het Koninkrijk – anders dan volgens artikel 17k Sr BES – wel de mogelijkheid bestaat om een rechtsmiddel aan te wenden tegen een beslissing tot tenuitvoerlegging op de grond dat de betrokkene de algemene voorwaarde heeft overtreden dat hij zich gedurende de proeftijd niet schuldig maakt aan een strafbaar feit

Met zijn op deze overwegingen gebaseerde oordeel dat de regeling van artikel 17a tot en met 17k Sr BES 'niet anders gelezen kan worden dan in die zin dat tenuitvoerlegging van een voorwaardelijke straf vanwege een nieuw gepleegd strafbaar feit, niet mogelijk is zolang de veroordeling voor dat nieuwe feit niet onherroepelijk is', heeft het gerecht bij de uitleg van het wettelijk stelsel de verstrekkende gevolgen betrokken die de tenuitvoerlegging van een eerder voorwaardelijk opgelegde straf kan hebben in gevallen waarin de uitspraak waarbij de straf voor het 'nieuwe' feit is opgelegd, nog niet onherroepelijk is. In het licht van deze overwegingen getuigt de beslissing van het gerecht tot afwijzing van de vordering tot tenuitvoerlegging van de voorwaardelijk opgelegde straf niet van een onjuiste rechtsopvatting. Daarbij is van belang dat een vrijspraak in hoger beroep van het tenlastegelegde 'nieuwe' feit er niet toe leidt dat de beslissing tot toewijzing van de vordering tot tenuitvoerlegging ook wordt vernietigd en dat die mogelijkerwijs al geëffectueerde beslissing in zoverre onomkeerbare gevolgen (in de vorm van vrijheidsontneming van de betrokkene) heeft.

Het cassatiemiddel is tevergeefs voorgesteld.

Mede naar aanleiding van de vordering van de procureur-generaal – waarin tot uitdrukking wordt gebracht dat deze 'vordering tot cassatie in het belang der wet niet nodig [was] geweest als de strafwetgeving in de BES in dit opzicht bij de tijd was gebleven' – verdient opmerking dat het openstellen van rechtsmiddelen buiten de rechtsvormende taak van de Hoge Raad valt en daarom aan de wetgever moet worden overgelaten (vgl. HR 9 april 2013, ECLI:NL:HR:2013:BZ6526).

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-11-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1786

Zaaknummer: 25/00082

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien, C. Caminada, T. Kooijmans en F. Posthumus

Wetsartikelen: art. 17a-17k Sr BES

RECHTSPRAAK

Heeft het hof de bewezenverklaring toereikend gemotiveerd?

Heeft het hof de bewezenverklaring toereikend gemotiveerd?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de bewezenverklaring van het in de zaak met parketnummer 09-080935-21 tenlastegelegde voor zover het hof heeft bewezenverklaard dat de verdachte opzettelijk heeft gehandeld.

Het hof heeft, gelet op de bewijsvoering, de volgende vaststellingen gedaan. De verdachte betaalde op 7 maart 2021 bij [A] met een biljet van € 50. De kassamedewerker haalde het biljet door twee verschillende scanapparaten en zag dat deze telkens ‘op rood’ sprongen. Vervolgens riep de medewerker de teamleider erbij. De teamleider zag direct dat het biljet nep was: het watermerk ontbrak, ‘de cijfers op het biljet waren groter’ en het biljet voelde ook anders aan. Een ter plaatse gekomen opsporingsambtenaar zag dat het watermerk op het biljet ontbrak en voelde dat het papier van het biljet anders voelde. Toen de opsporingsambtenaar met een UV-lamp op het biljet scheen, zag hij dat er geen watermerken verschenen. Hierdoor kreeg hij het vermoeden dat het biljet vals was. Bij nader onderzoek door een documentonderzoeker bleek dat de gebruikte reproductietechniek afweek van het origineel, dat het originele watermerk ontbrak in het papier en dat de originele veiligheidsdraad ontbrak in het papier.

Anders dan het hof heeft geoordeeld, kan – mede gelet op wat door de verdediging is aangevoerd – uit deze omstandigheden niet zonder meer volgen dat de verdachte ‘zou moeten weten’ dat het biljet vals was en dat hij (voorwaardelijk) opzet heeft gehad op die valsheid. De bewezenverklaring is daarom ontoereikend gemotiveerd.

Het cassatiemiddel slaagt.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen over het in de zaak met parketnummer 09-080935-21 tenlastegelegde en de strafoplegging;
 - wijst de zaak terug naar het gerechtshof Den Haag, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan;
 - verwerpt het beroep voor het overige.
-

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-11-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1780

Zaaknummer: 23/04478

Rechters: V. van den Brink, T. Kooijmans en F. Posthumus

Advocaten: A. Bandhoe

Wetsartikelen: art. 213 Sr